

Sygn. akt IV Ka 73/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SO Elżbieta Marcinkowska SO Adam Pietrzak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 r.

sprawy **P. M.**

syna A. i I. z domu M.

urodzonego (...) w O.

oskarżonego z art.280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 19 września 2014 r. sygnatura akt II K 92/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. G. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 619 zł 92 gr tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 73/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko P. M. oskarżając go o to, że:

w dniu 31 października 2011 roku w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnimi, używając wobec małoletniego K. K. przemocy polegającej na przytrzymywaniu rękoma i uniemożliwianiu ucieczki zabrał mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 400 zł oraz pieniądze w kwocie 2 zł

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 19 września 2014 roku (sygnatura akt II K 92/12) Sąd Rejonowy w Świdnicy

I. oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 280 §1 kk i za czyn ten na podstawie na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 02 sierpnia 2013 roku do dnia 03 września 2013 roku;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Z. G. kwotę 1756,44 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści cztery grosze) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności przez nie zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji kiedy jest on młodocianym, a przy wymiarze kary sąd winien mieć na uwadze przede wszystkim względy wychowawcze

a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa z art. 66 § 1 kk poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 5 z orzeczeniem niezbędnych środków probacyjnych w tym dozoru kuratora sądowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony P. M. zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności, a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego P. M. jak również apelacja osobista oskarżonego nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Z uwagi na zbieżność zarzutów celowym jest łączne odniesienie się do obu apelacji.

Za nietrafne uznać należy stanowisko skarżących wyrażające się uznaniem, iż kara orzeczonej wobec oskarżonego P. M. za przypisany wymienionemu w zaskarżonym wyroku czyn jest rażąco niewspółmiernie surowa. Wyrokując w sprawie i orzekając o karze Sąd Rejonowy miał na względzie okoliczności istotne dla wymiaru kary i nadał im właściwe znaczenie. Odnosząc się do zaprezentowanej we wniesionych środkach odwoławczych argumentacji zauważyć ponadto należy, iż wymierzona oskarżonemu za popełnienie czynu z art. 280 § 1 kk kara 2 lat pozbawienia wolności została orzeczonej w najniższym wymiarze ustawowym przewidzianym za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 kk, zagrożonego karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

We wniesionym środku odwoławczym obrońca oskarżonego podnosząc, iż oskarżony jest sprawcą młodocianym, wskazuje przy tym na przepis art. 54 kk czyniąc nadto uwagi, iż dyrektywy wymiaru kary wobec młodocianego są zawarte w przepisie art. 54 §1 kk, które to jako *lex specialis* mają pierwszeństwo przed dyrektywami z art. 53 § 1 kk,

stwierdzając przy tym równocześnie ponadto także, iż cyt. „okoliczność, że dotychczas orzekane kary i odbyte kary pozbawienia wolności nie przyniosły oczekiwanych skutków wychowawczych nie może obciążać tylko oskarżonego, ale co najmniej w takim stopniu nieskuteczny czy też mało skuteczny ale rozbudowany system penitencjarny”. Odnosząc się do przedstawionych tez zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż stosownie do treści art. 54 § 1 kk wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym aby sprawcę wychować, przepis ten co wymaga zaznaczenia nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 kk, a jedynie na pierwszym miejscu stawia względy wychowawcze. Warto w tym miejscu przywołać pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 maja 2014 roku w którym Sąd Apelacyjny zauważył, iż w przypadku młodych sprawców czynów zabronionych nie chodzi o to, by wymierzać kary bezmiernie łagodne czy symboliczne, jedynie o to, by wymiar kary uwzględniał przede wszystkim jako swój cel powstrzymanie procesów demoralizacji i próbę wdrożenia sprawcy do życia w społeczeństwie. Wprawdzie karanie stosunkowo młodych sprawców wskazuje na preferencję postulatów prewencji specjalnej, nie eliminuje to jednak wymagania wymierzenia takiej kary, która odpowiadałaby stopniowi winy sprawcy i stopniowi społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych i zdolna byłaby osiągnąć cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, rozumianej, jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Wzgląd zaś na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej łagodnego traktowania takich sprawców, może niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji (w tym orzekanie kar bez stosowania warunkowego zawieszenia ich wykonania), a tym samym orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności dla umożliwienia realizacji tego celu (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 maja 2014 roku II Aka 112/14).

W niniejszej sprawie za trafny uznać należy pogląd, iż wobec osoby oskarżonego P. M. brak jest podstaw do zasadnego sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej wyrażającej się przekonaniem, iż nie powróci on do przestępstwa a zatem wykonanie orzeczonej kary nie jest konieczne dla osiągnięcia celów kary. Zauważyć w tym miejscu należy, iż fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego P. M. nie był zdarzeniem jednostkowym, wymieniony był już bowiem uprzednio karany sądownie, w tym za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu, co jednakże nie wpłynęło na zmianę jego postępowania i nie powstrzymało przed popełnieniem kolejnego przestępstwa. Nie można także pominąć, iż wobec osoby oskarżonego wydany został inny wyrok skazujący za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione, jak zwrócił uwagę Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku, w czasie trwania postępowania w niniejszej sprawie. Powyższe świadczy, iż oskarżony pomimo młodego wieku jest sprawcą, niepoprawnym i zdemoralizowanym. Wymierzonej oskarżonemu P. M. za przypisany mu czyn kary nie można uznać za surową a tylko stwierdzenie rażącej niewspółmiernej surowości nakazywałoby jej zmianę.

Z tych też względów orzeczono jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. G. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 619,92 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.